

“ปฏิรูปโครงสร้างภาษี ลดความเหลื่อมล้ำ-คืนความเสมอภาคสู่สังคมไทย”

นายกมล ขวาลวิทย์

สำนักข่าวไทยพับลิก้า

ความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้เป็นปัญหาใหญ่ที่อยู่คู่สังคมไทยมาช้านาน ตลอด 50 ปีที่ผ่านมา เศรษฐกิจไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่ประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่กับกลุ่มคนรวย จากข้อมูลสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สภาพัฒน์ฯ) ปี 2554 ระบุว่า “กลุ่มคนรวยที่สุดของประเทศประมาณ 10% ของจำนวนประชากร 64 ล้านคน คนกลุ่มนี้ครอบครองส่วนแบ่งรายได้ 38.41% ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่คนจนที่สุดมีรายได้ต่ำกว่า 1.678 บาทต่อเดือน หรือ รายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนมีจำนวน 5.1 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วน 7.96% ของประชากรทั่วประเทศ” ความมั่งคั่งยังไปกระจุกตัวอยู่ที่กลุ่มคนรวย

ที่ผ่านมาทุกรัฐบาลพยายามคิดค้นมาตรการแก้ไขปัญหาค่าความยากจนหลายหลายรูปแบบ ส่วนใหญ่จะเป็นมาตรการด้านการคลัง หรือ กึ่งการคลัง มุ่งอัดฉีดเม็ดเงินงบประมาณเป็นจำนวนมากลงไปกระตุ้นเศรษฐกิจในระดับฐานราก โดยมีเป้าหมายที่จะเพิ่มรายได้ ลดรายจ่าย และขยายโอกาสให้กับคนยากจน

หากไม่นับรวมเรื่องทุจริตคอร์รัปชัน จริงๆการใช้กลไกทางด้านรายจ่าย ถือว่าเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด แต่ปัญหาใหญ่ คือ ขาดข้อมูล “คนยากจนคือใคร -อยู่ที่ไหน” ทำให้การตัดสินใจดำเนินนโยบายประชานิยมเป็นไปในลักษณะของการ “เหวี่ยงแห” ใช้จ่ายเงินงบประมาณเกินความจำเป็น คนรวยเข้ามาใช้ประโยชน์จากมาตรการของรัฐ

ยกตัวอย่าง โครงการรับจำนำข้าว ทั่วประเทศมีเกษตรกรประมาณ 5 ล้านครัวเรือน ในจำนวนนี้มี 1.14 ล้านครัวเรือนนำผลผลิตข้าวส่วนเกินมาจำนำร.ก.ส.คิดเป็นวงเงินรวม 1.18 แสนล้านบาท ชาวนาที่เหลือ 4 ล้านคน ไม่เข้าโครงการ เพราะไม่มีข้าวมาจำนำ โครงการเบี้ยยังชีพคนชรา 7 ล้านคน ปีงบประมาณ 2555 ตั้งบงฯไว้ 53,000 ล้านบาท แต่ถ้าแจกเฉพาะคนชราที่ยากจนจริงๆมี 1.1 ล้านคน ใช้งบฯแค่ 8,358 ล้านบาท โครงการคืนภาษีรถคันแรก เดิมตั้งเป้าไว้ 5 แสนราย ปิดโครงการวันที่ 31 ธันวาคม 2555 มีคนฐานะปานกลางถึงรวยมาใช้สิทธิ 1.255 ล้านราย ทำให้รัฐต้องหาเงินมาคืนภาษี 9.1 หมื่นล้านบาท

ในสมัยรัฐบาลอภิสิทธิ์ก็เคยประสบกับปัญหาเหล่านี้ ในช่วงที่แจกเช็คช่วยชาติ 2,000 บาท เดิมต้องการจะแจกเช็คให้กับคนยากจนในเมือง อาทิ หาบเร่แผงลอย วินมอเตอร์ไซด์ แรงงานนอกระบบ แต่ขาดฐานข้อมูล สุดท้ายก็ต้องไปแจกให้กับแรงงานที่จดทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม

การอัดฉีดเม็ดเงินงบประมาณเป็นจำนวนมากผ่านโครงการประชานิยมสารพัดรูปแบบ ขณะที่กลุ่มเป้าหมายที่รัฐควรให้ความช่วยเหลือไม่ชัดเจน นอกจากจะแก้ปัญหาความยากจนได้ชั่วคราวแล้วสิ้นเปลืองเงินงบประมาณหลวง แถมยังไปเพิ่มปัญหาความเหลื่อมล้ำด้วย

ในเมื่อมาตรการทางฝั่งของรายจ่ายไม่สามารถแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีนักวิชาการกลุ่มหนึ่ง รวมทั้งผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงการคลัง พยายามนำมาตรการทางฝั่งของรายได้มาแก้ไข หรือบรรเทาปัญหาความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้หลายมาตรการ อาทิ เสนอให้ปฏิรูป

โครงสร้างภาษีสรรพากร, นำภาษีทรัพย์สิน ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมาใช้ และล่าสุด กระทรวงการคลังได้ตั้งการให้สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง(สศค.) ศึกษาในรายละเอียดของมาตรการภาษีติดลบ (Negative Income Tax) หรือการจ่ายเงินอุดหนุนให้กับผู้มีเงินได้สุทธิไม่ถึงเกณฑ์ต้องเสียภาษี เป้าหมายเพื่อดึงคนจนที่อยู่นอกระบบเข้ามาอยู่ในระบบฐานข้อมูลผู้เสียภาษี เพื่อรอรับความช่วยเหลือจากทางการในอนาคต

หลังจากที่พรรคเพื่อไทยจัดตั้งรัฐบาลเสร็จ ก็เริ่มลงมือรีดโครงสร้างภาษีครั้งใหญ่ เรื่องแรกที่ทำคือปรับโครงสร้างภาษีเงินได้นิติบุคคล เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยการลดภาษีเงินได้นิติบุคคลจากอัตรา 30% ของกำไรสุทธิ เหลือ 23% ในปี 2555 และกำลังจะลดเหลือ 20% มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 เป็นต้นไป การปรับลดภาษีครั้งนี้ ทำให้อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลของไทยต่ำเป็นอันดับ 2 รองจากสิงคโปร์และฮ่องกง ซึ่งเก็บในอัตรา 17% ของกำไรสุทธิ

การปรับลดภาษีครั้งนี้ นอกจากจะทำให้รัฐสูญเสียรายได้ปีละหลายหมื่นล้านบาทแล้ว ยังกระทบโครงสร้างการประกอบธุรกิจในอนาคตด้วย เหตุผลที่นักปรัชญาภาษีของกรมสรรพากรในอดีต กำหนดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลไว้ที่ 30% ส่วนภาษีเงินได้บุคคลอัตราสูงสุดกำหนด 37% คือต้องการรักษาสมดุลในการประกอบธุรกิจ

ยกตัวอย่าง บริษัท ก. มีกำไรสุทธิ 100 บาท เสียภาษีเงินได้นิติบุคคล 30 บาท เหลือ 70 บาทเป็นกำไรสะสม หากนำมาจ่ายเป็นปันผลให้ผู้ถือหุ้น เมื่อไหร่เสียภาษีหัก ณ ที่จ่าย 10% คือ 7 บาท รวมแล้วถ้าประกอบธุรกิจในรูปแบบของบริษัท เจ้าของบริษัทมีภาระภาษีโดยรวม 37 บาท หรือประมาณ 37% ของกำไรสุทธิ แต่ถ้าทำธุรกิจในรูปแบบบุคคลธรรมดา เจ้าของธุรกิจมีเงินได้สุทธิเกิน 4 ล้านบาทต่อปี ก็เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตรา 37% เท่ากับฝั่งของภาษีเงินได้นิติบุคคลพอดี

การปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลเหลือ 20% ทำให้เจ้าของธุรกิจมีภาระภาษีโดยรวม 28% ของกำไรสุทธิ แต่ถ้าเปิดกิจการในรูปแบบของบุคคลธรรมดาเสียภาษีสูงสุดที่ 35% (โครงสร้างใหม่) รูปแบบการประกอบกิจการในอนาคต จึงมีแนวโน้มว่าจะมีการจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทเพิ่มมากขึ้น เมื่อรวมกับต้นทุนในการทำบัญชี 3-5% ก็ยังคุ้ม เพราะมีส่วนต่างอย่างน้อย 12%

จากนั้นช่วงปลายปี 2555 รัฐบาลยิ่งลักษณ์ ปรับโครงสร้างภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา โดยการเพิ่มขั้นอัตราจาก 5 ขั้นเป็น 7 ขั้นอัตรา พร้อมกับลดอัตราภาษีลงมาเกือบทุกระดับขั้นของช่วงเงินได้สุทธิ และยกเว้นภาษีให้ผู้ที่มีเงินได้สุทธิไม่เกิน 150,000 บาทต่อไป

ผู้เสียภาษี 9.4 ล้านราย ได้รับอานิสงส์กันอย่างถ้วนหน้า โดยเฉพาะกลุ่มที่มีเงินได้สุทธิ 1.5-3.0 แสนบาท ได้รับส่วนลดภาษีมากที่สุดถึง 50% รองมาเป็นกลุ่มคนที่มีเงินได้สุทธิ 5.0-7.5 แสนบาท รับส่วนลดภาษี 23.53% อันดับที่ 3 กลุ่มคนที่มีเงินได้สุทธิ 3.0-5.0 แสนบาท รับส่วนลดภาษี 21.43% ขณะที่กลุ่มมนุษย์เงินเดือนระดับล่างมีรายได้สุทธิไม่เกิน 150,000 บาทต่อปี จำนวน 6.87 ล้านรายได้รับสิทธิ์ยกเว้นภาษีต่อไป

ผลกระทบต่อผู้เสียภาษี						
ช่วงเงินได้สุทธิ	อัตราก้าวหน้า (%)		ภาษีสูงสุดที่ต้องชำระ ในแต่ละช่วงเงินได้สุทธิ (บาท)			
	เดิม	ใหม่	เดิม	ใหม่	ลดลง	%
0-150,000	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น	ยกเว้น
150,001-300,000	10	5	15,000	7,500	7,500	50.00
300,001-500,000	10	10	35,000	27,500	7,500	21.43
500,001-750,000	20	15	85,000	65,000	20,000	23.53
750,001-1,000,000	20	20	135,000	115,000	20,000	14.81
1,000,001-2,000,000	30	25	435,000	365,000	70,000	16.09
2,000,001-4,000,000	30	30	1,035,000	965,000	70,000	6.76
4,000,001-20,000,000	37	35	6,955,000	6,565,000	390,000	5.60
20,000,000 ขึ้นไป	37	35	การภาษีลดลงตามเงินได้สุทธิ			

รวบรวมโดย ไทยพับลิก้า

แต่ถ้าพิจารณาในแง่ของตัวเม็ดเงิน คนรวยรับส่วนลดมากกว่าคนจน ยกตัวอย่าง คนที่มีเงินได้สุทธิเกิน 20 ล้านบาท ได้รับส่วนลด หรือประหยัดภาษีอย่างน้อย 390,000 บาท ถ้ามีเงินได้สุทธิเกิน 2 ล้านบาทต่อปี ได้ส่วนลด 70,000 บาท ส่วนคนที่มีรายได้ระหว่าง 3.0-5.0 แสนบาท รับส่วนลด 7,500 บาท การปรับโครงสร้างภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาครั้งนี้ จึงไม่ได้ตอบโจทย์ในประเด็นความเหลื่อมล้ำ

การปรับโครงสร้างภาษีครั้งนี้ ดึงดูดต่างชาติให้เข้ามาลงทุนได้มากขึ้นแค่ไหน ประเด็นนี้นายสาธิต รังคสิริ กรรมการสรรพากร กล่าวว่า “การพิจารณาว่าประเทศไหนนำลงทุน ในสายตาของต่างชาติ จะมองหลาย ปัจจัย แต่ถ้าดูเฉพาะตัวภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ต่างชาติจะดูที่อัตราภาษีขั้นสูงสุด ถึงแม้จะปรับลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเหลือ 35% ประเทศไทยก็ยังเก็บภาษีแพงกว่าทุกประเทศในภูมิภาคนี้ ยกเว้นพม่า ถามว่าลดอัตราภาษีให้ต่ำกว่า 35% ได้หรือไม่ ประเด็นนี้ผมก็เป็นห่วง เกรงว่ามันจะไปทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำมากขึ้น”

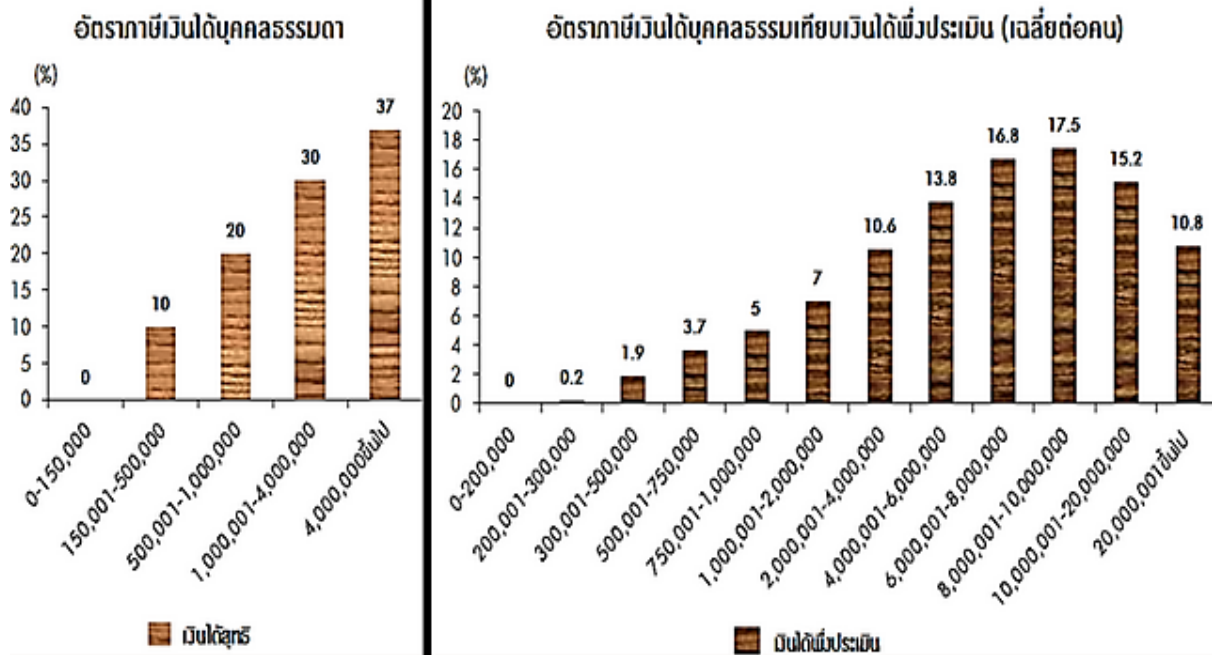
วิวัฒนาการมาตรการยกเว้น-หักลดหย่อนภาษี

	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553
ยกเว้น เงินได้สุทธิ	50,000	→	80,000	→	100,000	→	150,000	→			
ค่า ลดหย่อน											
LTF					15% (300,000)	→			15% (500,000) +7แสน:Q4	15% (500,000)	→
RMF		15% (300,000) ตั้งแต่ ต.ค. 44	→						15% (500,000) +7แสน:Q4	15% (500,000)	→
ดอกเบี้ย ที่อยู่อาศัย	50,000	→						100,000	→		
ประกันชีวิต	10,000	→	50,000	→				100,000	→		

สำหรับต้นเหตุที่ทำให้โครงสร้างภาษีเงินได้บุคคลมีปัญหาคือ “รายการค่าลดหย่อนภาษี” มีคนรายนึงนิยมใช้สิทธิลดหย่อนภาษีเป็นช่องทางในการหลบเลี่ยงภาษีอย่างถูกกฎหมาย ทำให้โครงสร้างภาษีเกิดการบิดเบือน โครงสร้างภาษีอัตราก้าวหน้า เป็นจริงเฉพาะในทางทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติมีลักษณะ “แผ่วปลาย” จากฐานข้อมูลกรมสรรพากรปีภาษี 2551 จะเห็นว่าคนที่มีเงินได้เกิน 10 ล้านบาทขึ้นไป เสียภาษีในอัตราที่ถดถอย

คนรวยมีรายได้เกิน 10 ล้านบาทต่อปี เสียภาษีอัตรารวดถอย

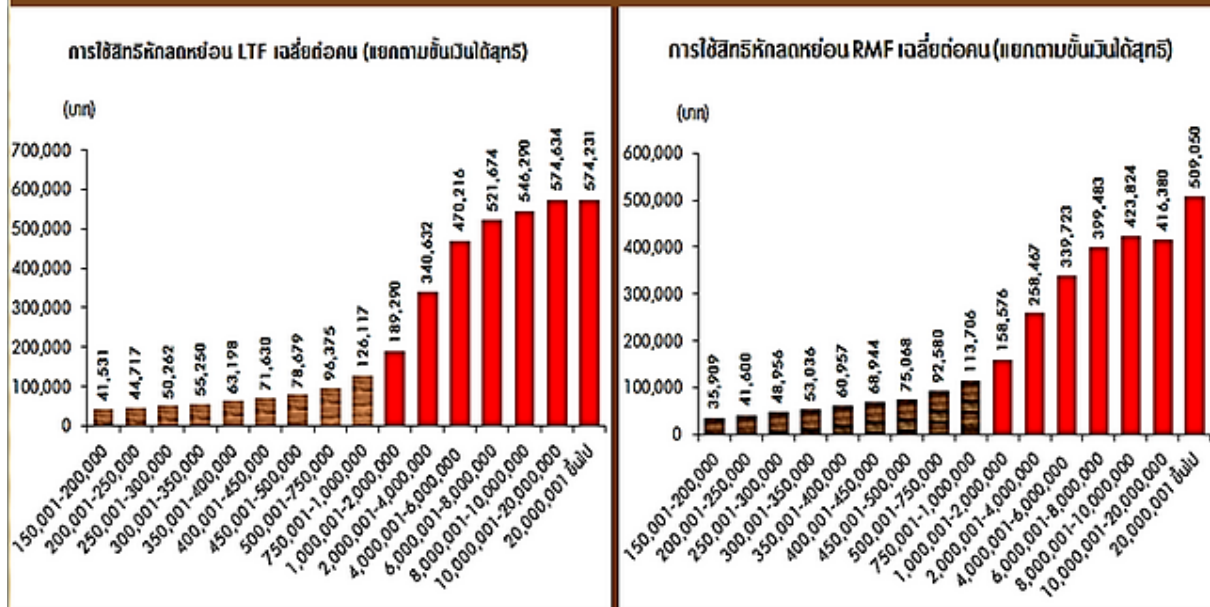

ที่มา : กรมสรรพากร (ฐานข้อมูลปีภาษี 2551)

รายการหักลดหย่อนภาษีมีทั้งหมด 17 รายการ แต่รายการที่ทำให้รัฐสูญเสียรายได้เป็นจำนวนมาก ได้แก่ ค่าลดหย่อนเงินบริจาคหักภาษีได้ 10% ของเงินได้สุทธิ (ไม่กำหนดเพดานสูงสุด) , เบี้ยประกันชีวิตหักภาษีได้ 1 แสนบาท, ดอกเบี้ยเงินกู้จากการซื้อที่อยู่อาศัยอีก 1 แสนบาท ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (LTF) หักภาษีได้ 15% ของเงินได้สุทธิ แต่ไม่เกิน 5 แสนบาท และถ้าซื้อกองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF) หักภาษีได้อีก 15% แต่ไม่เกิน 5 แสนบาท ถ้าซื้อทั้ง LTF และ RMF หักภาษีได้ไม่เกิน 1 ล้านบาท

การใช้สิทธิหักลดหย่อนภาษีเฉลี่ยต่อคน กรณีลงทุน LTF-RMF

ที่มา : กรมสรรพากร (ฐานข้อมูลภาษี 2551)

กรณี LTF มีประเทศไทยเพียงประเทศเดียวในภูมิภาคเอเชียใช้มาตรการภาษีสนับสนุนให้ประชาชนลงทุนในตลาดทุน บางปีก็มีการขยายเพดานวงเงินหักลดหย่อนภาษีจาก 5 แสนบาท เป็น 7 แสนบาท (วันที่ 1 ตุลาคม-31 ธันวาคม 2551) ปรากฏว่า ในปี 2552 มีผู้มีเงินได้สุทธิเกิน 20 ล้านบาท ขอใช้สิทธิหักลดหย่อน LTF เฉลี่ยคนละ 574,231 บาท (วงเงินขอใช้สิทธิหักลดหย่อน LTF หาดด้วยจำนวนผู้ที่มาใช้สิทธิลดหย่อนภาษี LTF) ช่วยให้นักลงทุนนี้ประหยัดเงินภาษีเฉลี่ย 212,465 บาทต่อคน ส่วนคนที่มีเงินได้สุทธิไม่เกิน 2 แสนบาท ใช้สิทธิหักลดหย่อน LTF เฉลี่ย 41,531 บาทต่อคน ประหยัดค่าภาษี 4,153 บาทเท่านั้น

ก่อนหน้านี้กรมสรรพากรเคยทำเรื่องเสนอกระทรวงการคลังให้กำหนดวงเงินรวมในการใช้สิทธิหักลดหย่อนภาษีสูงสุดหักได้ไม่เกิน 7 แสนบาทต่อปี แต่สุดท้ายแล้ว กรมสรรพากรหอบเรื่องกลับไปศึกษาใหม่

3. เสนอภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง แก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงทรัพยากรที่ดิน ล่าสุดสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (สศค.) เสนอให้กระทรวงการคลังขยายเพดานอัตราภาษี เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต การใช้สิทธิลดหย่อนภาษี หักได้ไม่เกิน 50% ของราคาที่ดินและสิ่งปลูกสร้างในกรุงเทพฯ ที่มีมูลค่าไม่เกิน 1 ล้านบาท ส่วนต่างจังหวัดหักได้ไม่เกิน 5 แสนบาท

ข้อเสนอขยายเขตภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

หน่วย : %

	เดิม	ปรับปรุงใหม่
พื้นที่เกษตรกรรม	ไม่เกิน 0.05	ไม่เกิน 0.1
พื้นที่อยู่อาศัย	ไม่เกิน 0.1	ไม่เกิน 0.1
พื้นที่อื่นๆ	ไม่เกิน 0.5	ไม่เกิน 2
พื้นที่ดินไม่ทำประโยชน์ตามควร	ไม่เกิน 2	ไม่เกิน 2

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
หมายเหตุ : กรณีที่บุคคลใดมีภาระภาษีลดลงให้บุคคลนั้นชำระภาษีจำนวนเท่าเดิม
(เปรียบเทียบกับภาระภาษีตามกฎหมายเดิม)

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (สศค.)

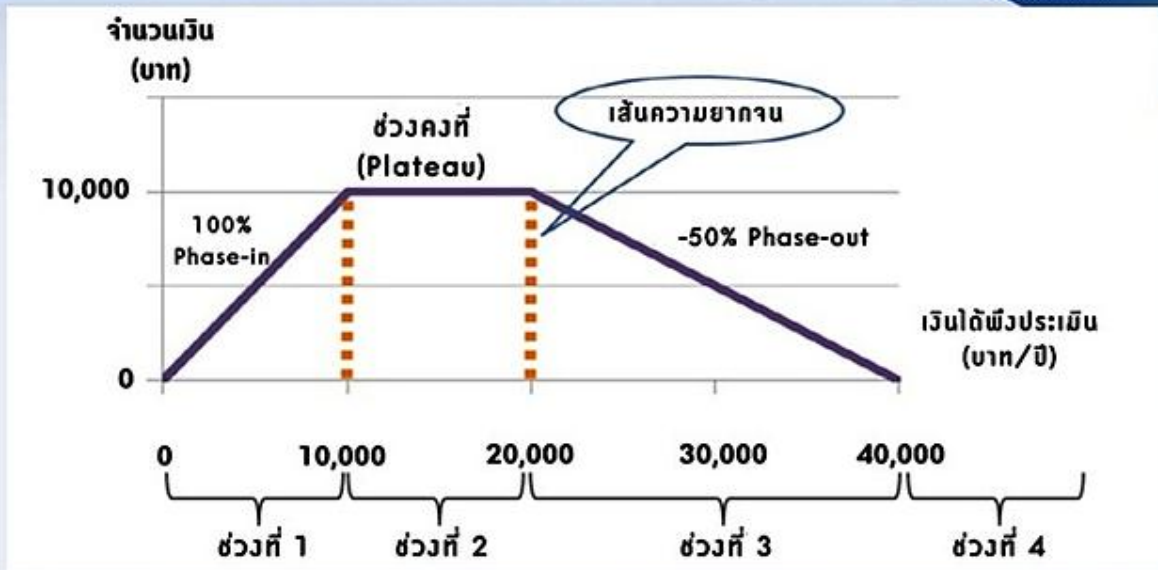
หมายเหตุ : กรณีที่บุคคลใดมีภาระภาษีลดลงให้บุคคลนั้นชำระภาษีจำนวนเท่าเดิม
(เปรียบเทียบกับภาระภาษีตามกฎหมายเดิม)

กรณีที่ดินที่ทิ้งไว้รกร้างว่างเปล่า ไม่ได้ใช้ประโยชน์ ปีแรกกำหนดให้เก็บภาษีในอัตราปกติตามที่กล่าวมาข้างต้น ส่วนในปีที่ 2-3 เก็บภาษีในอัตรา 0.5% หากยังไม่ได้นำที่ดินไปใช้ประโยชน์อีก ให้เก็บภาษีเพิ่มขึ้นอีก 1 เท่าตัวในทุกๆ 3 ปี แต่ไม่เกิน 2% ของราคาประเมินที่ดิน ล่าสุดร่างพ.ร.บ.ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างถูกตีกลับไปที่สศค. เพราะเรื่องนี้ไม่ชนนโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล เรื่องนี้จึงเงียบหายไป

4. มาตรการภาษีติดลบ (Negative income tax) จากผลการศึกษาของธนาคารโลกปี 2551 ระบุว่า “เศรษฐกิจไทยเป็นเศรษฐกิจนอกระบบ คิดเป็นสัดส่วน 52.6% ของจีดีพี” การแก้ไขปัญหาความยากจนผ่านกลไกงบประมาณรายจ่าย จึงไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะขาดฐานข้อมูลคนที่อยู่นอกระบบ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุด คือ ต้องจูงใจให้คนเข้ามาอยู่ในระบบภาษี โดยการจัดงบประมาณไปจ่ายชดเชยให้กับคนยากจนที่มีรายได้ไม่ถึงเกณฑ์เสียภาษี เพื่อสร้างฐานข้อมูลให้รัฐบาลใช้ในการตัดสินใจจัดระบบสวัสดิการต่างๆ ลงไปให้บริการประชาชนได้ตรงกลุ่มเป้าหมาย ขณะเดียวกันคนยากจนกลุ่มนี้จะเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของรัฐบาลในอนาคต

ข้อเสนอมาตรการ "เงินโอน แก่จวน คนขยับ" สำหรับคนไทย

- ช่วงที่ 1 : จะได้รับเงินโอนจากรัฐบาลในอัตรา 100% ซึ่งหมายความว่า ทุกๆ 1 บาทที่ผู้มีเงินได้หามาได้จะได้รับเงินสมทบจากรัฐบาลอีก 1 บาท เช่น สมมติว่านาย A มีเงินได้พึงประเมินปีละ 7,000 บาท ก็จะได้รับเงินโอนจากรัฐบาลอีก 7,000 บาท ดังนั้น นาย A จะมีเงินได้ทั้งสิ้น = 7,000+7,000 = 14,000 บาท
- ช่วงที่ 2 : ผู้มีเงินได้พึงประเมินต่อปีเกิน 10,000 บาท แต่ไม่เกิน 20,000 บาท จะได้รับเงินโอนจากรัฐบาลเป็นจำนวน 10,000 บาท
- ช่วงที่ 3 : ผู้มีเงินได้พึงประเมินต่อปีเกิน 20,000 บาท แต่ไม่เกิน 40,000 บาท จะได้รับเงินโอนจากรัฐบาลในอัตราที่ลดลง 50% ซึ่ง หมายความว่า ทุกๆ 1 บาทที่หามาได้เพิ่มขึ้น จะทำให้ EITC ลดลงจากช่วงที่สูงสุด 50 สต. เช่น นาย B มีเงินได้พึงประเมินปีละ 30,000 บาท ก็จะได้รับเงินโอนจากรัฐบาล = 10,000 - [50% × (30,000-20,000)] = 5,000 บาท จึงมีเงินได้ทั้งสิ้น = 30,000+5,000 = 35,000 บาท
- ช่วงที่ 4 : ผู้มีเงินได้พึงประเมิน 40,000 บาท จะไม่ได้รับเงินโอนจากรัฐบาลเลย

ที่มา : งานวิจัย "การปฏิรูประบบภาษีเพื่อสังคมไทยเสมอหน้า" ของดร.ปัทมา อธิษฐานกุล

อย่างไรก็ตาม การปฏิรูประบบภาษี ยังไม่ใช่สูตรสำเร็จของการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ รัฐบาลยังมีการใช้อำนาจการเมือง การปกครอง เอื้อประโยชน์ให้กับพรรคพวก กลุ่มอิทธิพลต่างๆ ต่อยอดความรวย อำนาจอยู่ที่ใคร เงินก็ไหลไปที่นั่น.....